

Надвечеръ прѣлетелъ въ розовата градина ангелътъ-пазителъ и я сварилъ посърнала. Той се нажалилъ много за стжпканитѣ цвѣтчета и почналъ да рони горчиви сълзи. Тихиятъ вечеренъ вѣтрецъ отнесълъ сълзитѣ му до Божия прѣстолъ.

Погледналъ Творецътъ отъ високото небе на своитѣ дѣца — миризливитѣ рози и продумалъ: „Не бойте се, рози, отъ днесъ нататкъ вие ще жилите всѣки пакостникъ“.

И наистина още на другия день всички рози се покрили съ трънчета. Тогавя нито зайцитѣ можели да имъ гризятъ кората, нито лошитѣ дѣца — кжсали цвѣтоветѣ имъ безъ окървавени ржцѣ.

Невѣрна другарка.

еднажъ котката напустнала кжщата на човѣка и отишла да живѣе въ гората. Тамъ намѣрила една лисица да се припица на слънце.

— Добъръ день, кумице, що чинишъ въ това пусто мѣсто? запитала котката.

— Далъ ти Богъ добро, мустакато гадино, напустна ме другарътъ, та дойдохъ да диря новъ, отговорила лисицата.

— А не обичашъ ли да ти стана азъ другаръ? Ще ходимъ винаги заедно, ще се пазимъ